

Два Івани

Юрій Ярмиш

Жили собі два Івани. Два мрійники. Хотіли для людей добро зробити, героями називатися.

От перший Іван мріяв-мріяв та й надумав – час починати. Виліз на високу гору – щоб усім його видно було, сів на камінь і чекає, коли покличуть люди на подвиг, героєм наречуть.

А другий Іван підвівся та й пішов собі вперед – на широкі простори.

Гукнув його перший Іван зі своєї високої гори:

– Ти що надумав?

– Садок хочу насадити, смачні яблука виростити на радість людям!

– Хе, хіба це велика справа? Найлегша з найлегших. Бачиш, яблучок йому забажалося! За таке героєм не назвуть.

– І знов усівся на свій камінь. Чекає. Довго чи ні казка мовилася, швидко чи повільно час йшов, тільки Іван з гори гукнув другові:

– Гей, Іване! Чи яблучка вже виростили?

А люди й відповідають:

– Вирости. Солодкі, соком-здоров'ям налиті. Спускайся скуштуй,— сильнішим станеш.

– Нема коли,— поважно відповідає Іван. – Чекаю, коли ви мене на подвиг покличете.

– Чекай, чекай! – усміхаються люди. – От твій товариш далеко вже від тебе пішов.

– Гей, Іване! – непокоївся Іван зі своєї високої гори. – Де ти, що поробляєш?

– Вугіллячко рубаю! – почулося здалека. – Вогник людям дарую! Спускайся до нас, бригада у нас дружна, саме на трудову зміну заступаємо!

– Е, ні! – хитро посміхнувся Іван із своєї високої гори. – У вас праця, а я подвиг бажаю звершити. Почекаю ще – люди обов'язково покличуть!

А час біжить, рік минає... Другий добром люди згадують... Третій завершується...

Ще більше стурбувався Іван на своїй високій горі. І люди наче забули про нього, про подвиг не згадують, і друг невідомо що поробляє. Кудись зник, а куди саме – ніхто не знає.

– Іва-ане! Де ти? – гукнув щосили Іван зі своєї високої гори. – Куди подівся?

– Нікуди я не подівся, саме зараз над твоєю високою горою пролітаю!

Підняв голову Іван до неба, а там космічний корабель летить, і керує ним його товариш.

А люди на землі радіють:

– Слава Івану!

– Слава зоряному герою!

– Чому ж ти мене не покликав, на подвиг із собою не взяв? – бідкається Іван на

своїй високій горі.

А Іван з піднебесся йому відповідає:

- Ти все на подвиг збирався, а я працею, трудом зайнятий був. Бачу я звідси - твоя гора незчисленні скарби в собі таїть. Поміркуй, як їх видобути, людям подарувати. Усім Іванам на землі діло є!